ابوالفضل نسائی / ایران

«ایران» وضعیت ایمنی شهربازی‌ها را بررسی می کند

ضرورت استانداردهای سختگیرانه برای شهربازی‌ها

گزارش

حمیده امینی فرد
خبرنگار

برخی‌ها هنوز پرونده تلخ پارک‌شهر تهران را که حدود ۲۱ سال پیش با مرگ ۷ نفر بسته شد، آغاز حوادثی می‌دانند که این روزها به نام «طعمه‌های تفریحات» شناخته می‌شود. آن زمان البته خبری از اسم شهربازی و پارک‌های بازی نبود. کمی بعد از آن سال، اتفاق دیگری در شهربازی شاهین‌شهر، ۲۵ نفر مصدوم به جا گذاشت و بعدتر خبر مرگ دو کودک در شهربازی شورابیل اردبیل، ترس به جان بازدیدکنندگان انداخت. آخرین حادثه‌ای که امسال از حادثه شهربازی‌ها ثبت شده به حدود دو هفته پیش برمی‌گردد که در یکی از شهربازی‌های اصفهان، ۹ نفر را از یک تاب به زمین انداخت. حادثه‌ها البته محدود به ایران نیست. همین چند وقت پیش سقوط یک نوجوان ۱۴ ساله از دستگاه سقوط آزاد در ایالت فلوریدا که بلندترین دستگاه سقوط آزاد جهان محسوب می‌شود، استرس استفاده از وسایل بازی در شهربازی‌ها را در امریکا بیشتر کرد و در آن سوی جهان، سقوط آزاد در هند، ۱۶ مجروح بر جای گذاشت، یا فیلمی که از ساعت‌ها معلق ماندن مردم در یکی از شهربازی‌ها در امریکا در شبکه‌های مجازی پخش شد. این درحالی است که امروزه استانداردهای شدیدی برای سلامت و ایمنی وسایل بازی در شهربازی‌ها وضع شده و در ایران هم هر شهربازی یا خانه بازی نمی‌تواند براحتی از هفت خوان استانداردهای سختگیرانه عبور کند. با این همه همچنان این سؤال باقی می‌ماند که اگر همه دستگاه‌ها در همه شهربازی‌ها چه کوچک و چه بزرگ، مجبور به طی فرایندهای سختگیرانه هستند، پس حوادثی که هر از گاهی سر از شهربازی‌های معروف در می‌آورد از کجا آب می‌خورد؟ برای پاسخ به این سؤال باید دید استاندارد شهربازی‌ها شامل چه مراحلی می‌شود.

میلاد بادی الهی، مدیر بازرگانی و بهره‌برداری پارک ارم درباره فرایند دریافت استاندارد برای هر دستگاه بازی به چند مرحله زمانی اشاره کرده و به «ایران» می‌گوید: «این فرایندها یک ساله، ۳ ماهه، ماهانه، هفتگی و روزانه است. یعنی اگر دستگاهی بخواهد استانداردهای لازم را دریافت کند، علاوه بر اینکه سالی یکبار مجوز کامل را می‌گیرد و از پی آن تا پیچ و مهره بررسی می‌شود، باید این مراحل را نیز طی کند. در حال حاضر ۸ شرکت استانداردسازی وجود دارد که به صورت چرخشی، سلامت هر دستگاه را بررسی می‌کند. یعنی هر دستگاه در هر سال، از طریق یکی از این شرکت‌ها مورد بررسی قرار می‌گیرد که اگر ایرادی وجود داشت و یکی از این شرکت‌ها متوجه نشد، شرکت دیگری آن ایراد را تشخیص دهد. به خاطر فضای رقابتی و سابقه و برند هر شرکت، این شرکت‌ها کار نظارت و بررسی را به صورت دقیق انجام می‌دهند. طی آن یکسال هم، مسئولیت آن دستگاه بر عهده همان شرکت است که هر سه ماه یکبار، دوباره باید سلامت آن دستگاه را بررسی کند. بنابراین هر دستگاه طی یک سال، در ۵ مرحله مورد بازدید و بررسی قرار می‌گیرد. این شرکت‌ها، چک‌لیست‌هایی دارند که اداره استاندارد آن را مشخص کرده است و هر شرکت باید متناسب با آن چک‌لیست، بررسی‌ها را انجام دهد. علاوه بر این هر شهربازی مستلزم داشتن تعمیرگاه است که مدیر یا سرپرست آن افراد باتجربه و حتی با زرس‌های با زنشسته سازمان استاندارد یا این شرکت‌ها هستند که مسئولیت تعمیرگاه را برعهده می‌گیرند. تعمیرگاه هر روز قبل از شروع کار دستگاه، طبق چک‌لیست‌ها به صورت روزانه، ایمنی دستگاه را بررسی، تأییدیه صادر کرده و اجازه فعالیت می‌دهد. طبق قانون تا زمانی که تعمیرگاه و ناظر فنی این تأییدیه را امضا نکند، دستگاه نمی‌تواند شروع به فعالیت کند. تعمیرگاه در بازدید ماهانه نیز طبق چک‌لیست‌ها، دستگاه را با اجزای بیشتری مورد بررسی قرار می‌دهد. به گفته وی، شرکت‌های بازرسی خصوصی هستند و زیر نظر مستقیم اداره استاندارد فعالیت می‌کنند و حتماً طبق فرایندهای خاصی انتخاب می‌شوند و این‌طور نیست که هر شرکت بتواند مجوز فعالیت دریافت کند. همه شهربازی‌های ثبت‌شده و مجوزدار باید این پروسه را پشت سر بگذارند، حتی شهربازی‌های کوچک در مراکز خرید که اغلب وسایلشان مجازی است، برای دستگاه‌های مکانیکی خود که می‌خواهد از سطح زمین بلند شود، باید تأییدیه استاندارد را دریافت کنند. البته مراکزی که دستگاه کامپیوتری دارند باید به صورت جداگانه برای دریافت استانداردها اقدام کنند. استاندارد آن تعدادی هم که در شهربازی‌های بزرگ فعال‌اند، برعهده سازنده است. یکی از دلایل این است که باید برای فیلمی که در دستگاه پخش می‌شود هم مجوز جداگانه دریافت شود.

اما اگر اتفاقی رخ دهد چه کسی باید پاسخگو باشد؟ اگر خطا مربوط به بررسی‌های ۳ ماهه و یکساله باشد، شرکت‌ها باید پاسخگو باشند و اگر خطا در بازدیدهای ماهانه و یا روزانه باشد، مسئولیت با شهربازی است، چون تعمیرگاه، چک‌لیست‌ها را بررسی کرده است. از طرفی همه دستگاه‌ها بیمه هستند و تا زمانی که فرایند استاندارد را طی نکرده باشد، عملاً هیچ خسارتی پرداخت نخواهد شد. او با بیان اینکه در پارک ارم ۸۶ دستگاه مشغول فعالیت است، می‌گوید: «همه این دستگاه‌ها باید فرایند استانداردهای دریافتی را طی کنند، بسیاری از این دستگاه‌ها در اختیار بخش خصوصی است، اما تا زمانی که چک‌لیست تأیید نشود، اجازه فعالیت پیدا نمی‌کنند. به گفته او، برخی از این دستگاه‌ها به صورت اجاره‌ای فعالیت می‌کنند.

> یک شهربازی ممکن است تمام پروسه استانداردسازی را هم طی کرده باشد، اما زنجیر یا چرخ دنده در یک لحظه از مدار خارج شده و آن زمان حادثه‌ای رخ دهد که در کنترل نبوده است. حتی ممکن است بازرسان صبح روز حادثه از وسایل بازی بازدید کرده و تأییدیه ایمنی صادر کنند، اما بازهم اتفاقی خارج از کنترل رخ خواهد داد؛ مثل تابی که در اصفهان در یک لحظه دچار سانحه شد

حادثه خبر نمی‌کند

برخی کارشناسان ایمنی معتقدند که یک شهربازی ممکن است تمام پروسه استانداردسازی را هم طی کرده باشد، اما زنجیر یا چرخ دنده در یک لحظه از مدار خارج شده و آن زمان حادثه‌ای رخ دهد که در کنترل نبوده است. حتی ممکن است بازرسان صبح روز حادثه از وسایل بازی بازدید کرده و تأییدیه ایمنی صادر کنند، اما بازهم اتفاقی خارج از کنترل رخ خواهد داد؛ مثل تابی که در اصفهان در یک لحظه دچار سانحه شد. با این همه باید پرسید اگر قرار است که حادثه‌ای بدون پیش‌بینی رخ دهد، پس چگونه می‌توان به ایمنی و نظارت‌های روزانه و ماهانه خوشبین بود؟ در این‌صورت شاید بتوان بخشی از تقصیر را گردن ناظری انداخت که در زمان بررسی، دقت لازم را انجام نداده است.

بادی الهی هم البته منکر این بی‌دقتی نمی‌شود و معتقد است که ممکن است در بروز برخی سوانح، کارشناس مربوطه، کار بررسی را با دقت انجام نداده باشد، اما بخشی از تقصیر هم متوجه نقصی است که در زمان بازرسی پنهان مانده و خودش را نشان نداده است. با این همه نتیجه‌گیری درباره علت یک حادثه به یک تیم فنی کارشناسی خبره نیاز دارد تا سهم هر بخش را به‌درستی تعیین کند. چرا که کار در این حوزه نشان داده، نمی‌توان به صورت ۱۰۰ درصد از ایمنی یک دستگاه مطمئن شد و گاهی ممکن است فرایندهای نظارت هم به‌درستی طی شود، اما خطای انسانی علت بروز حادثه باشد. مثلاً اپراتور، گارد محافظ را به‌خوبی نبسته است. یا قد و وزن بازدیدکننده‌ها مطابق با استانداردهای تعیین‌شده نباشد. هم‌اکنون بسیاری از پارک‌های بازی بزرگ دنیا، برای سوار شدن افراد به وسایل بازی، قوانین سختگیرانه تدوین کرده‌اند. مثل یک پارک آبی معروف در شهر میلان ایتالیا که قبل از ورود، قد همه بازدیدکنندگان را اندازه‌گیری می‌کند و اگر فردی کوتاه‌تر از استاندارد تعیین شده بود، اجازه استفاده از وسایل بازی را نمی‌دهد. به این صورت که به این فرد، دستبند مخصوص داده نمی‌شود و در زمان استفاده از هر دستگاه، متصدی بدون دستبند اجازه سوار شدن به دستگاه را نخواهد داد. جالب اینکه در شهربازی‌های بزرگ ایران هم در کنار دستگاه‌های خطرناک، تابلوی راهنما و شرایط سنی و قد و وزن استفاده از دستگاه قید شده است، اما اغلب بازدیدکنندگان نسبت به این هشدارها بی‌توجهند و حتی برخی اصرار دارند تا به صورت خانوادگی و در کنار هم از دستگاه استفاده کنند.

وی با انتقاد از رفتار غلط برخی والدین در بی‌توجهی به استاندارد هر دستگاه برای کودکان می‌گوید: «متأسفانه ما بارها شاهد حضور خانواده‌هایی بوده‌ایم که علی‌رغم هشدار اپراتور و اعلام خطر بازهم به استفاده از دستگاه برای کودکانشان اصرار داشته و حتی برخی گفته‌اند، ما ضمانت می‌دهیم که اگر اتفاقی افتاد همه مسئولیت را قبول می‌کنیم. در مواردی برخی از والدین با اپراتورها درگیر هم شده و با زور اقدام به سوار کردن فرزندشان کرده‌اند. از این موارد زیاد اتفاق می‌افتد، مثلاً قد کودکی زیر ۵۰ سانتی‌متر است، اما به زور می‌خواهد سوار وسیله‌ای شود که حداقل قد برای آن ۷۰ سانتی‌متر تعیین شده، یا وسیله‌ای برای کودک زیر ۷ سال ممنوع است، اما خانواده اصرار دارد که کودک سه ساله با برادر ۸ ساله‌اش سوار شود!»

شهربازی یا خانواده کدام مسئول است؟

در اینجا البته بحث مهمی به نام مسئولیت اجتماعی مطرح می‌شود. به هر میزان که متولیان شهربازی برای حس اطمینان و ایمنی مسئولیت دارند، در آن طرف این والدین و بازدیدکنندگان هستند که برای حفظ جان خود و اطرافیانشان باید نسبت به تابلوهای «هشدار دهنده» و «تعیین استانداردها» حساس باشند. اما چه تعداد از ما وقتی به شهربازی یا خانه‌های بازی می‌رویم به این تابلوها توجه می‌کنیم؟ برخی اپراتورها البته در این زمینه بشدت سخت گیرند و اجازه سوار شدن برخلاف مقررات را نمی‌دهند، اما برخی دیگر با شرایط بازدیدکنندگان مدارا می‌کنند و همین که شما بلیت خرید خودتان را نشان دهید، با سن و جنس و قد و وزن شما کنار می‌آیند! این را خانم فرهادی، مادر آرین سه سال و نیمه هم تأیید می‌کند. او می‌گوید به خاطر فرزندش، تقریباً سالی، ۲ تا ۳ بار به شهربازی می‌رود، اما اگر بازهم از او بپرسید که از ایمنی دستگاه‌ها و وسایل بازی خیالش راحت است یا نه، جوابش منفی است. او می‌گوید: «هربار با اصرار پسرم به شهربازی می‌رویم، اما در همان چند ساعتی که آنجا هستیم تا به خانه بر گردیم، چند کیلو وزن کم می‌کنم. نه اینکه خیالم از دستگاه‌ها راحت نباشد که بیشتر به خاطر جو شهربازی است که اصلاً نمی‌توانم فرزندم را کنترل کنم. متأسفانه جز چند پارک بازی کوچک که همه نکات ایمنی را رعایت می‌کنند، مابقی استرس اصلی روی دوش خانواده است که مبادا اتفاقی بیفتد یا دستگاهی دچار حادثه شود. حتی بازی کودکان هم اگرچه در ظاهر ایمن است، اما هیچ استانداردی رعایت نمی‌شود. جالب اینکه خیلی‌ها روی خرابی یا نقص دستگاه‌ها حساس هستند، اما دغدغه من طراحی بازی‌هایی است که معلوم نیست اساساً با چه هدفی ساخته شده‌اند. مثلاً وسیله بازی به نام تخته فنر وجود دارد که هیچ شرط سنی یا وزنی برای آن قید نشده و هر کودکی با هر وزن و قدی می‌تواند استفاده کند. خب در خیلی از شهربازی‌ها، اندازه این تخته فنرها بسیار کوچک است و اگر قرار به ایمنی باشد، فقط یک نفر باید استفاده کند، اما شما می‌بینید که ۷-۸ بچه از سه ساله گرفته تا ۱۱ ساله یکجا باهم می‌پرند و اگر کسی نتواند خودش را کنترل کند، روی دیگران سقوط می‌کند که برای بچه‌های کوچک‌تر خیلی خطرناک است. اما خب هیچ سختگیری نمی‌شود و همه می‌توانند بازی کنند.»

آقای مرادی هم که بارها با دختر و پسر نوجوانش به پارک‌های مختلف بازی رفته است، می‌گوید: ما جز شهربازی، مکان تفریحی دیگری برای گذراندن اوقات فراغت بچه‌ها نداریم. اما همین شهربازی‌ها هم ترسناک شده‌اند. مخصوصاً وقتی خبری از یک سانحه منتشر می‌شود تا مدت‌ها حتی از کنار شهربازی هم رد نمی‌شویم. خب ما برای هر دستگاه مبلغ زیادی می‌دهیم و هزینه شهربازی هم برای یک خانواده مثل ما (۴ نفره)، چندان ارزان تمام نمی‌شود، اما بازهم نگرانیم مبادا اتفاقی بیفتد و کار دستمان بدهد. کاش این پول‌ها را خرج ایمنی همین دستگاه‌ها می‌کردند. بعضی دستگاه‌ها صدا می‌دهند و مشخص است که دیگر کهنه و از رده خارج شده‌اند، اما چند سال بعد که دوباره می‌رویم، می‌بینیم همان دستگاه همچنان درحال فعالیت است. البته اپراتورها هم سخت‌گیری نمی‌کنند، همین که شما پول بدهید و بلیت بخرید، کافی است. بارها دیده‌ام شخصی که اضافه وزن زیادی دارد براحتی سوار شده و کسی هم جلویش را نگرفته است.

> درخانه‌های بازی که در بعضی از مال‌های بزرگ قرار دارد، تنها چیزی که مهم است، شارژ دستگاه‌ها و مبلغ ورودی است. اگرچه ظاهر قضیه شیک و مرتب است، اما اغلب اپراتورها توجهی به کودکان نمی‌کنند و این والدین هستند که باید مدام فرزندانشان را زیر نظر بگیرند. گاهی بچه‌ها حرف والدین را گوش نمی‌دهند، اما اپراتورها باید آموزش دیده باشند و اجازه ندهند هر کودکی با گریه و سروصدا از وسیله بازی استفاده کند. به همین خاطر من در هیچ شهربازی احساس آرامش نمی‌کنم

هزینه‌ها را خرج ایمنی کنید

نرخ بالای وسایل بازی البته این انتظار را در خانواده‌ها به وجود آورده تا لااقل خیالشان برای استفاده از دستگاه‌ها راحت باشد، اما تقریباً از هر ۱۰ خانواده‌ای که در این گزارش پرسیده شده، ۹ نفر نگران حوادثی بوده‌اند که ممکن است در شهربازی‌ها برایشان رخ دهد.

خانم کارگرفرد هم که مادر یک دختر ۵ ساله است و بارها به شهربازی رفته است، می‌گوید: درخانه‌های بازی که در بعضی از مال‌های بزرگ قرار دارد، تنها چیزی که مهم است، شارژ دستگاه‌ها و مبلغ ورودی است. اگرچه ظاهر قضیه شیک و مرتب است، اما اغلب اپراتورها توجهی به کودکان نمی‌کنند و این والدین هستند که باید مدام فرزندانشان را زیر نظر بگیرند. گاهی بچه‌ها حرف والدین را گوش نمی‌دهند، اما اپراتورها باید آموزش دیده باشند و اجازه ندهند هر کودکی با گریه و سروصدا از وسیله بازی استفاده کند. به همین خاطر من در هیچ شهربازی احساس آرامش نمی‌کنم. حتی اگر شما هم مراقب فرزندتان باشید، باز یک عده بی‌ملاحظه هستند و ممکن است دردسر ایجاد کنند. برای همین تا جایی که بتوانم اجازه نمی‌دهم فرزندم سوار بازی‌های مکانیکی شود که اهرم بالابرنده دارد. این وضعیت در شهرستان‌ها به مراتب بدتر است. حتی استانداردهای اولیه زمین‌های بازی هم رعایت نمی‌شود. مثلاً در شاهین شهر به شهربازی رفتیم که کف زمین هنوز آسفالت بود و من فکر می‌کردم اگر این تاب در یک لحظه پاره شود و کسی سرش با آسفالت برخورد کند، چه اتفاقی می‌افتد؟ لااقل برای کاهش تلفات و خسارات باید اقدامات پیشگیرانه انجام دهند. از طرفی اپراتورهای اغلب شهربازی‌ها دانش فنی ندارند و آموزش هم ندیده‌اند. مثلاً با اصرار بچه‌ها، اجازه می‌دهند تا دستگاه به جای دوبار، سه بار بچرخد. یا مثلاً استخر توپی وجود داشت که در فضای باز بدون هیچ حفاظ و دیواری رها شده و ممکن بود هر لحظه برای کودکی اتفاق تلخی رخ دهد یا دستگاه‌هایی که قد و وزن استاندارد لازم دارد، اما بارها دیده‌ام که اپراتورها بی‌توجهند و اصلاً به این موضوع توجه نمی‌کنند، خود من با وزن ۹۰ کیلو سوار دستگاهی شدم که بالای ۷۰ کیلو ممنوع بود.»

نگرانی از کامپیوتری‌ها در کنار مکانیکی‌ها

نگرانی از شهربازی‌ها البته به وسایل بازی مکانیکی محدود نمی‌شود. برخی از خانواده‌ها از محتوای بازی‌های کامپیوتری هم گلایه دارند. بازی‌هایی که معلوم نیست براساس چه معیارهایی براحتی در دسترس همه کودکان قرار گرفته است. آقای اشرف‌پور می‌گوید: چند وقت پیش به یکی از همین خانه‌های بازی معروف در یکی از مال‌های بزرگ تهران رفته بودیم، با اینکه از قبل فکر می‌کردیم، همه بازی‌ها استاندارد است، اما هیچ ممنوعیتی برای استفاده کودکان وجود نداشت، درحالی که بازی‌ها بشدت خشن و ترسناک بود و حتماً باید رده سنی خاصی از آنها استفاده می‌کرد. خب نظارت بر این بازی‌ها با چه سازمانی است؟ حداقل آن خانه بازی که پول زیادی هم می‌گیرد، باید به این رده‌بندی توجه کند و اجازه ندهد هر کودکی با هر شرایطی از این بازی‌ها استفاده کند.

بر خلاف برخی‌ها که مخالف سخت گیری‌های بیش از اندازه هستند، البته شهروندانی هم هستند که از وضع مقررات جدی شهربازی‌ها ابراز رضایت کرده و از محدودیت‌ها و ممنوعیت‌ها استقبال می‌کنند. خانم مرشدی می‌گوید که در یکی از شهربازی‌های بزرگ، به فرزند ۴ ساله‌اش اجازه نداده‌اند که حتی از ماشین برقی کودکان استفاده کند. او می‌گوید: با اینکه دستگاه برای کودکان بالای ۴ سال آزاد بود، اما چون جثه دخترم ظریف بود و پایش به سختی به پدال می‌رسید، اپراتور توضیح داد که ممکن است در برخورد با سایر ماشین‌ها آسیب ببیند و اذیت شود، به همین خاطر قانع شدیم که فرزندم سوار نشود. اما در بازی‌های دیگرمثل سرسره‌های بادی با اینکه مخصوص کودکان بود، هیچ نظارتی بر نحوه سوار شدن بچه‌ها وجود نداشت و ما می‌دیدیم که از بچه دو ساله تا ۸ ساله پشت سر هم سر می‌خورند و اگر کسی حواسش نباشد زیر دست و پا می‌ماند. یا خیلی از بازی‌ها که کمربند محکمی ندارد و معلوم نیست اگر بچرخد یا تاب بخورد چه اتفاقی خواهد افتاد؟

مسئولان برخی شهربازی‌ها تأکید می‌کنند که اگر دستگاهی دچار نقص شده یا حادثه‌ای ایجاد کند، بسرعت از رده خارج می‌شود، اما باید توجه داشت که صنعت شهربازی در ایران نوپاست و حداکثر ۵۰ ساله است. بسیاری از دستگاه‌هایی که در ایران وجود دارد، کپی دستگاه‌های خارجی و تولید صنعتگران ایرانی است که به علت به صرفه نبودن واردات در ایران تولید می‌شود. دستگاه‌هایی که به گفته کارشناسان صنعت بازی، حتی از نمونه‌های خارجی هم با کیفیت‌تر است. اما در اغلب شهربازی‌ها هم دستگاه‌های داخلی و هم خارجی فعالیت می‌کند و برخی دستگاه‌ها به علت ماهیت پیچیده‌ای که دارند، باید حتماً از خارج از کشور وارد شوند. دستگاه‌هایی مثل سقوط آزاد که اتریشی است. ستاره گردان از آلمان آمده و اسب گردان و موتور کوبنده و ماشین برقی بزرگسالان که ایتالیایی است. اگرچه همه این وسایل بازی به گفته مسئولان سالم و ایمن هستند، اما باید بدانیم که به علت تحریم‌ها، ورود دستگاه‌های جدید به شهربازی‌ها تقریباً غیر ممکن است. آخرین دستگاهی که در ایران به شهربازی ارم وارد شده، حالا حدوداً ۷ ساله است که البته ۱۵ سال ضمانت شده است.

برش

شهربازی‌ها خسته‌اند؟

شما هم احتمالاً اصطلاح «خستگی آهن» را شنیده‌اید. این اصطلاح را زمانی به کار می‌برند که دستگاهی یا تجهیزاتی کم‌کم باید از رده خارج شود. این کارشناس می‌گوید، پیشینه همه دستگاه‌های بازی مشخص و معلوم است که این دستگاه چند سال کار کرده و در طول این سال‌ها چه میزان فشار را تحمل کرده است. توانایی آهن هم مشخص است. وقتی به مرحله خستگی برسد، اگر بتوانند، قطعه فرسوده را تعویض می‌کنند و اگر هم تعمیرات اساسی جواب ندهد، آن دستگاه باید از رده خارج شود. دستگاه‌هایی را که فرسوده تشخیص داده شوند به عنوان آهن قراضه می‌فروشیم تا دیگر فعالیت نکند.

اما آیا ممکن نیست دستگاهی که در یک شهربازی، فرسوده تشخیص داده شده در پارک یا زمین بازی دیگری به کار گرفته شود؟ بادی الهی خیال مصرف‌کنندگان را راحت کرده و می‌گوید: اگر دستگاهی فرسوده شده و باید جمع‌آوری شود، در هیچ پارک خصوصی دیگری هم نمی‌تواند فعالیت کند. اساساً خرید و فروش آن ممنوع می‌شود. چون اگر قرار به فعالیت در جای دیگری هم باشد، باید تمام پروسه‌های استاندارد را طی کند که چنین دستگاهی قادر به دریافت تأییدیه نخواهد بود. چطور می‌توان تشخیص داد، دستگاهی که از رده خارج شده، کنار گذاشته شده و دیگر استفاده نخواهد شد؟ پاسخ به این سؤال البته کار چندان سختی نیست. هر دستگاهی دارای یک کد شناسه مثل پلاک خودروهای سواری است که از روز اول نصب، پرونده آن در اداره استاندارد موجود است و از آنجا که نصب هر دستگاه در شهربازی‌ها و زمین‌های بازی خطرناک است، کسی به‌راحتی جرأت تخلف پیدا نمی‌کند.

با وجود این نمی‌توان از اتفاقات تلخی که در هفته‌ها، ماه‌ها و سال‌های پیش در شهربازی‌ها افتاده چشم‌پوشی کرد. اگرچه فرایند استاندارد برای دستگاه‌های بازی سفت و سخت و با قیدوبندهای زیاد تعریف شده، اما بازهم حوادثی که رخ می‌دهد، باعث می‌شود خیال مردم از رفتن به شهربازی‌ها چندان آسوده نباشد؛ نمونه آن هم حادثه حدود دو هفته پیش در شهربازی ناژوان اصفهان که ۹ نوجوان را مصدوم کرد. علت حادثه هم نقص فنی در یک وسیله بازی اعلام شد که فعلاً کار کارشناسی برای پیدا کردن علت اصلی اتفاق درحال انجام است.